

מ"ת 58067/07/14 - מדינת ישראל נגד האיל אל סאנע (עצור) - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

06 ינואר 2015

מ"ת 58067-07-14 מדינת ישראל נ' אל סאנע(עציר)

בפני כב' השופט יואב עטר
המבקשת

מדינת ישראל

ע"י באי-כוחה עו"ד מורן אברג'ל והמתמחה אלכס קלנטרוב

נגד

המשיב

האיל אל סאנע (עצור) - בעצמו
ע"י באת-כוחו עו"ד ורד אברהם

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

בפני בקשה לשחרור המשיב לאלתר, לאחר שבעולה מהבקשה עד עתה לא בוצעה הקראה, והמשיב מצוי תקופה מצטברת במעצר, בגין כתב אישום זה, תקופה בת 51 ימים.

סעיף 60 לחסד"פ (סמכויות אכיפה - מעצרים) התשנ"ו - 1996, קובע: "נאשם שלאחר הגשת כתב האישום נגדו היה נתון במעצר בשל אותו כתב אישום, תקופה המצטרפת כדי 30 ימים ומשפטו לא החל, ישוחרר מן המעצר, בערובה וללא ערובה; ואולם, רשאי בית המשפט לדחות את מועד תחילת המשפט, בלא שישוחרר, ל - 30 ימים נוספים, אם ביקש זאת, הנאשם או סנגורו".

אין מחלוקת בין הצדדים כי לא התקיימה בתיק זה תחילת משפט כהגדרתה לפי סעיף 143 לחסד"פ [נוסח משולב] התשמ"ב 1982.

למעשה, אין מחלוקת בין הצדדים, כי היה קבוע דיון להקראה, כי המשיב שוחרר ממעצרו עובר לאותו מועד, וכי לא התייצב למועד ההקראה. אין מחלוקת כי המשיב היה מיוצג בדיון ההקראה והוא עצמו לא התייצב, כאשר בא כוחו טען באותו דיון: "הנאשם לא הובא, והוא ככל הנראה שוחרר".

לכאורה, מקום שהמשיב היה מיוצג ובא כוחו נכח בדיון, יש לראותו כמי שהוזמן כדן. ואולם, העובדה שהמשיב לא התייצב לדיון ההקראה, אמנם מלמדת על התנהלות של המשיב, והיתה מקימה סמכות להוציא צו הבאה, אך אין בה לכשעצמה בכדי להוות "חלף הקראה", ואין לראות במשפט כמשפט שהחל, אך משום שבא כוחו של המשיב התייצב, ואך משום שהמשיב בחר שלא להתייצב.

במהלך טיעוניה טענה באת כוח המשיב, כי המשיב לא הוזמן כדן.

מקום שנאשם מיוצג, ובא כוחו מתייצב לדיון, יש לראות את הנאשם כמי שהוזמן כדן, אך מכל מקום לא זו השאלה שבפני. שכן, לטעמי, גם בהינתן האמור לעיל, משלא בוצעה הקראה, היה מקום לבצע את ההקראה, או למצער היה על המבקשת להיות ערנית מספיק ולבקש לבצע את ההקראה בדיונים מאוחרים יותר, מקום שנמנעה מלעשות כן.

בית המשפט העליון נדרש לסוגיה של נאשמים אשר נותרו במעצר מעל ל - 30 יום בלא שהחל משפטם במספר הלכות. בבש"פ 7847/10 מדינת ישראל נ' עמאש אדיב, [פורסם במאגרים] קבע בית המשפט העליון, כי: **"נקודת האיזון בעניינו של נאשם ששהה במעצר בלתי חוקי שונה ומחייבת איזון חדש בין מכלול הנתונים"**. והוסיף, כי **"הפגם שבאי הקראת כתב האישום אינו פשוט כלל ועיקר"**. יחד עם זאת קבע בית המשפט העליון באותה החלטה, כי המדובר בפגם הניתן לריפוי והשאלה אם הפגם במקרה ספציפי אכן נרפא, היא שאלה שיש להכריע בה בכל מקרה על פי נסיבותיו המיוחדות. נקבע כי לא בכל מקרה ניתן לרפא את הפגם בדיעבד **"כדי לרפא את הפגם יש בדרך כלל לפעול לאלתר לחידוש ההליך ולקיום הקראה כדן לפי מצוותה של הוראת סעיף 143 ... סבורני כי יהיו מקרים שבנסיבותיהם המיוחדות יתאפשר ריפוי הפגם גם בחלוף תקופה מסויימת אך אם לא נעשה הדבר לאלתר, שכן כאמור הקושי שבמעצר הלא חוקי הינו רב, אך אינו חזות הכל... השיקולים המכריעים ביניהם יש לאזן על מנת להכריע בדבר הארכת מעצרו של הנאשם, הם בעיקר: מידת הפגיעה בזכויות הנאשם והאם נגרם לו עיוות דין; תקופת הזמן בה שהה במעצר בלתי חוקי; מסוכנותו, ולעניין זה רשאי להסתייע בית המשפט בהמלצות שירות המבחן... אני סבור כי בשאלת הארכת מעצרו של הנאשם יש להביא בחשבון גם שיקולים נוספים כגון: האם מדובר בהתרשלות גרידא מצד המאשימה; האם הותרו של הנאשם במעצר תעלה כדי 'התנהגות שערורייתית' לאור התנהלות המאשימה; מידת תום הלב של הנאשם והיקף תרומתו להיווצרות הפגם, דהיינו, האם הכשיר הנאשם במו ידיו את הנסיבות להתגבשות הפגם... יובהר כי לטעמי, אין מדובר ברשימה סגורה של שיקולים וכל מקרה יבחן על פי נסיבותיו"**.

בבש"פ 7829/10 ליאון טרמצ'י נ' מדינת ישראל- [פורסם במאגרים] נדרש בית המשפט העליון לסוגיה. באותו מקרה, עלתה השאלה במסגרת הדיון במותב הדן בתיק העיקרי. בית המשפט העליון ציין באותו מקרה כי **"אכן נפל פגם בהליך בעניינו של העורר, שכן בית המשפט לא מילא באופן דווקני אחר הוראת סעיף 143 לחסד"פ. ואולם נשאלת השאלה האם השלכות הפגם הן שחרורו של העורר ממעצר, כפי שיובהר להלן, לטעמי התשובה לשאלה זו שלילית... אף שחשוב להקפיד על דרישות הליך ההקראה של כתב האישום, הרי שנפל פגם טכני בלבד שאינו יורד למהות העניין, ואינו פוגם בזכויות המהותיות של הנאשם, הרי שאין בכך בכדי לפסול את**

ההליך מעיקרו... ... בהתמלא תכלית הוראות אלה, גם אם לא בפרוצדורה המדויקת המותוות בסעיף 143 לחסד"פ, הרי שהתקיימה דרישת "תחילת המשפט", ויש לקבוע כי רוחן של הוראות החוק וזכויות הנאשם להליך הוגן הובטחו... ... במקרה דנן, מסכים אני למסקנתן של הערכאות דלמטה, אשר גרסו כי התכלית העומדת בבסיס שתי הוראות החוק הנ"ל, התקיימה בנסיבות העניין. ברוח זו מקובלת עלי טענתה של המשיבה כי אם הסנגור והעורר, לא היו מבינים את מהות האישומים כנגדם, הרי שלא היו מבקשים לדחות את המועד למתן מענה לכתב האישום, אלא היו מעלים תחילה טענה כי מהות האישומים כלל אינה ברורה להם...".

גם בעניין טרמצי' קבע בית המשפט העליון, כי: "מסכים אני למדיניות השיפוטית העולה מהפסיקה לפיה השאלה אם הפגם ניתן לריפוי היא שאלה שיש להכריע בה בכל מקרה על פי נסיבותיו המיוחדות. לא בכל מקרה ניתן לרפא את הפגם בדיעבד. כדי לרפא את הפגם, יש בדרך כלל לפעול לאלתר לחידוש ההליך, ולקיום הקראה כדין לפי מצוותה של הוראות סעיף 143 לחוק סדר הדין הפלילי. ברם, סבורני כי יהיו מקרים שבנסיבותיהן המיוחדות יתאפשר ריפוי הפגם גם בחלוף תקופה מסוימת אך אם לא נעשה לאלתר, שכן, כאמור, הקושי שבמעצר לא חוקי הינו רב, אך אינו חזות הכל. יוצא אפוא, כי השיקולים המכריעים ביניהם יש לאזן על מנת להכריע בדבר הארכת מעצרו של הנאשם הם בעיקר: "מידת הפגיעה בזכויות הנאשם, והאם נגרם לו עיוות דיין; תקופת הזמן בה שהה במעצר בלתי חוקי; ומסוכנותו... ... יש להביא בחשבון גם שיקולים נוספים כגון: האם מדובר בהתרשלות גרידא מצד המאשימה; האם הותרתו של הנאשם במעצר תעלה כדי "התנהגות שערורייתית", לאור התנהלות המאשימה; מידת תום הלב של הנאשם, והיקף תרומתו להיווצרות הפגם, דהיינו, האם הכשיר הנאשם במו ידיו את הנסיבות להתגבשות הפגם...".

ומן הכלל אל הפרט.

בעניינו של המשיב דנן, כפי שפורט בהרחבה בהחלטות קודמות, המשיב למעשה שוחרר ממעצר לחלופה, נמנע מלהתייצב לדיון ההקראה בעניינו, ופרק זמן מאוחר לאחר מכן, נעצר בעקבות הפרת תנאי שחרורו, ומאז הוא מצוי במעצר.

את הפגם שבאי קיום ההקראה מטבע הדברים ניתן לרפא עוד היום בהקראת כתב האישום, והשאלה הצריכה עיון היא, מה משמעות השיהוי הניכר בביצוע ההקראה.

בעניינו של המשיב דנן, מלכתחילה, נקבע על פי החלטת בימ"ש זה (במותב אחר) כי ראוי לשחררו ממעצרו בשל כרסום משמעותי בעוצמת הראיות הלכאוריות כנגדו. בימ"ש המחוזי הותר את החלטת השחרור על כנה, תוך שהתנה את השחרור, בפיקוח ערבים.

המשיב נעצר בעקבות הפרת תנאי השחרור, חולט שליש מסכום הערובות הכספיות שהעמיד (5,000 ₪ מתוך הפקדון) ומותב זה בהחלטה קודמת, קבע כי חרף עברו הפלילי המכביד של

המשיב, וחרף המאסרים המותנים, ברי ההפעלה, התלויים ועומדים כנגדו, אמנם המסוכנות הלכאורית מפני המשיב גבוהה, ואולם, בהינתן ההחלטות המקוריות בדבר הכרסום בעוצמת התשתית הראייתית הלכאורית, ישנה רתיעה מלהורות על מעצרו המחודש, אך בשל הפרת התנאים, מקום בו מדובר היה בהפרה יחידה וללא עבירה נלווית, ומותב זה למעשה הורה בהחלטה קודמת על דחיית הדיון להיום על מנת לאפשר למשיב להציע חלופת מעצר.

בנסיבות אלו, דומה כי מכלול הנסיבות בעניינו של המשיב, מקום שמלכתחילה, הייתה קיימת רתיעה ממעצרו, מוביל לכך שהפגם שבאי קיום ההקראה, יש בו בכדי לחזק במידה ניכרת את אותה נטייה שנקבעה קודם לכן להורות על שחרור המשיב.

בעניינו של המשיב למעשה נתבקש לשחררו בתנאים המבטיחים התייצבות בלבד, או לחלופין בפיקוח אחיו, או לחלופי חילופין למעצר בית.

האח היה ערב לתנאי השחרור שהופרו קודם לכן, אך משהמבקשת חזרה בה מהבקשה לחילוט הערבויות בעניינו יכול ויש בכך ללמד על עמדה של המבקשת לפיה אינה רואה פגם בהתנהלות אחיו של המשיב.

הערב המוצע לא התייצב ועל כן ממילא הפך עניין זה לאקדמית.

סבורני, כי משהערב המוצע לא התייצב, ומשלא מוצע עתה רכיב של פיקוח, ובהינתן שמלכתחילה, קבע בית המשפט המחוזי כי יש צורך בפיקוח על המשיב, הרי שהגם שלכאורה, הייתה בעייתיות בשחרור המשיב, לאור אותו פגם שבאי קיום ההקראה, משתנה נקודת הכובד, ועל כן סבורני כי נוכח העדר הפיקוח, ניתן לנסות ולאזן את החשש באמצעות הגבלת תנועותיו של המשיב, לתנאים של "מעצר יישובי", ותנאים המבטיחים התייצבות.

מיותר לציין כי בנוסף לצורך בתנאים המבטיחים התייצבות, מקום שלא היה בהפקדה בסך 5,500 ₪ ובערבויות כספיות בכדי להרתיע את המשיב קודם לכן מלהפר תנאי שחרורו, יש צורך בערובות משמעותיות יותר ובפרט מקום שאין פיקוח של ערבים.

לאור האמור לעיל, אני מורה על שחרור המשיב בתנאים הבאים:

- א. נאסר על המשיב לצאת את תחומי הישוב תראבין אלסנע החדש, למעט לצורך התייצבות לדיונים בעניינו.
- ב. במקרה של צורך בטיפול רפואי, תוגש בקשה מתאימה, ובמקרה של צורך בטיפול רפואי דחוף יודיע המשיב לקצין התורן בתחנת רהט טרם היציאה מתחומי הישוב, וייתייב בפני הקצין התורן בתחנת רהט לאחר סיום הטיפול הרפואי תוך הצגת התיעוד הרפואי.
- ג. המשיב יתייצב לכל הדיונים בעניינו.

ד. הפקדה בסך 10,000 ₪.

ה. ערבות עצמית, ושתי ערבויות צד ג' בסך 15,000 ₪ כל אחת.

ו. לא יעמוד המשיב בתנאי השחרור, ייעצר ויובא בפני ביום 8.1.2015 עד השעה 09:00.

ניתנה והודעה היום, 6.1.2015 במעמד הנוכחים.

יואב עטר, שופט

ב"כ המשיב:

לגבי התיק העיקרי ת.פ. 14-07-58041-אנו נתנגד לביצוע ההקראה, בשל כך שהנאשם לא קיבל זימון כדין. כעת הוא נמצא במעצר בלתי חוקי רציף.

החלטה

יש טעם רב לפגם בטענת באת כוח המשיב. המשיב לא התייצב לדיון הקראה שהיה קבוע בעניינו בעודו משוחרר, הגם שהיה מיוצג, והגם שבא כוחו התייצב לדיון.

המשיב מצוי במעצר כיום מאז יום 2.12.2014, בשל תיק זה, והיה עצור עוד קודם לכן, שעה שהתקיימו דיונים הן בבימ"ש זה והן בבימ"ש המחוזי, ביחס לעוצמת הראיות, מטבע הדברים, המשיב יודע כיום במה הוא מואשם, באת כוחו אשר טענה ארוכות לראיות בדיונים קודמים יודעת מה תוכן האישום, וממילא המשיב אינו נדרש להשיב היום לכתב האישום אלא כל שמבוקש הוא שכתב האישום יוקרא לו.

ההקראה תבוצע עתה.

ניתנה והודעה היום, 6.1.2015 במעמד הנוכחים.

יואב עטר, שופט

ב"כ המשיב:

לאור החלטת בימ"ש - הקראתי למשיב את כתב האישום, הסברתי לו את תוכנו ווידאתי, וידאתי שהוא הבינו, ואנו נבקש שלא להשיב היום לכתב האישום ואנו נשיב לכתב האישום במסגרת דיון המענה הקבוע בפני כב' השופט ד"ר י. ליבדרו בתאריך 15.1.2015.

החלטה

המענה יימסר כמבוקש בדיון הקבוע בפני כב' השופט ד"ר י. ליבדרו ביום 15.1.2015 בשעה 11:30.

ככל שהמשיב לא יעמוד בתנאי שחרורו יובא לדיון הנ"ל באמצעות שב"ס.

ככל שהמשיב יעמוד בתנאי שחרורו, המשיב מוזהר כי לא יקבל הזמנה נוספת וכי באם לא יתייצב לדיון הנ"ל יוצא נגדו צו הבאה, וכן יכול ויחולטו הערבויות.

ניתנה והודעה היום, 6.1.2015 במעמד הנוכחים.

יואב עטר, שופט

הוקלד על ידי נורית ג'רנו